

1ste zondag Advent jaar C

Lc. 21,25-28.34-36

Kunt u zich voorstellen dat een vrouw die in blijde verwachting is gedurende die negen maanden niets anders doet dan afwachten? Er wordt geen kinderkamer klaargemaakt, er komt geen lijstje met geschenkjes die de mensen kunnen kopen, de doopsuiker wordt niet geregeld, er worden zelfs nog geen namen bedacht voor het kindje. Ik kan natuurlijk niet uit ondervinding spreken, maar dat lijkt mij erg raar. Als ge in verwachting zijt wordt ge nl. anders: uw lichaam verandert, maar ook uw geest. De bezorgdheid groeit, ge gaat dingen plannen en bepaalde zaken niet of juist wel doen. Al zijt ge nog maar een paar weken zwanger, toch loopt ge al langs winkels met babykleding enzovoort.

In zekere zin zoudt ge kunnen zeggen dat de Kerk op dit moment hoogzwanger is. En zoals een koppeltje misschien streepjes zet om af te tellen naar de dag van de geboorte van hun kindje, zo doet de Kerk dat ook: we steken kaarsen aan, iedere week één meer, iedere week wordt het wat lichter, om uiteindelijk te komen tot Hem die we het Licht der wereld noemen: de geboorte van Christus.

Ge zou de advent “het prenatale verlof” van de Kerk kunnen noemen. De laatste weken om ons voor te bereiden op Jezus’ geboorte. En die tijd hebben we nodig. Want sleur is ons niet vreemd. Het is immers ieder jaar opnieuw advent en Kerstmis, en daardoor kan het heel gemakkelijk een tijd worden van áfwachten i.p.v. vérwachten. Of we zijn vooral druk met het plannen van allerlei praktische dingen: we weten al naar welke Mis we gaan met Kerstmis, we hebben iemand die plaatsen voor ons houdt, de kerstkaarten zijn al gekocht, de adressen zitten in de computer en de menu voor het kerstdiner is ook gekozen: wij zijn klaar. Het klinkt misschien wat banaal, maar voor hoeveel mensen zou de advent, zouden de weken voor Kerstmis vooral dat zijn?

In de proloog van zijn Evangelie, die op eerste kerstdag altijd gelezen wordt, schrijft Johannes over Jezus: “De wereld was door Hem geworden, en toch erkende de wereld Hem niet. Hij kwam in het zijne, maar de zijnen aanvaarden Hem niet”. Blijkbaar deugde de catechese toen ook al niet. Het is in zekere zin het drama van alle tijden.

Als Christus komt, of dat nu bij de viering van zijn geboorte is met Kerstmis, op het einde der tijden waar Lucas het vandaag over heeft, of daar tussenin in ons persoonlijk leven, dan vraagt dat ook iets van ons. Het Evangelie geeft er vandaag een paar adviezen over. Op de eerste plaats: “Zorg dat uw geest niet afgestompt raakt door een roes van dronkenschap en de zorgen van het leven”. Dat wil zeggen: iemand die vlucht in teveel genot of zich totaal laat opsorpen door de zorgen van het leven, zal zelden of nooit God op het spoor komen: hij heeft het te druk met andere zaken. En het tweede advies: “Weest te allen tijde waakzaam en bidt”. Daarom de raad of vraag: neem deze komende weken iedere dag een paar minuutjes de tijd om bij God te zijn, om het stil te maken in uw binnenste. Of als het kan: probeer eens wat vaker door de weeks aan te sluiten

bij de Mis, de aanbidding of de lauden. Het is niet zozeer de pastoor die u daar verwacht, maar Onze Lieve Heer. Of nog anders gezegd: gebruik de komende weken om de stap te zetten van een werelds “prettig kerstfeest” naar een gelovig “Zalig Kerstmis”. Kerstmis zal er alleen maar mooier door worden. Amen

Johan Goris, pastoor